

Dysputa śmiertelnika

Jak poskromić ból wielki
Po utracie bliskiej osoby
Jak powstrzymać wszelki
Lament, brak sił do mowy
Gdy na myśl przyjdzie znów
Coś wartego wypowiedzenia
Napotykam ten brak słów
Widzę gorzkie westchnienia

Ach, to Ty, Mroku szkaradny
To Ciebie muszę winić
Ludzi przemieniasz w mary
By po nocach dziwić
Jak to świat nadprzyrodzony
Wśród pastwisk, domostw
Przy ludziach pracą strudzonych
Żyje tak blisko, tuż tuż, obok

Obok... małżonka Twoja idzie
Mrok z Kosturą się lubuje
Mówili prawdę skromni ludzie
Postrach ze Śmiercią knuje

Znów to Ciebie dostrzegam
Kosturo, jak kroczyś dziarsko
Twa peleryna luźno powiewa
Zakrywając oczy mgłą powabną
Kolejnych już dorosłych, dzieci
Zabierasz gwałtem stąd w dal
Czy w krainę wiecznych boleści
Czy w realia szczęśliwych par

Patrzę na Ciebie głupi, oniemiały
Ale znajduję słowa właściwe
Krzyczę: „Dlaczego dusze cierpiały
Wiekami!? Jakże to ukwapliwe,
Niestosownym żartem brzmiące
<Patrzcie na innych, jak konają>
Nasze serca z udręki drżące
Nigdy z tego nauki nie wyciągają!
Zlitujże się nad narodami, o Pani!
Masz posłuchanie u Boga, zatem
Pozwólże nam, ludziom marnym
Bezboleśnie żegnać się ze światem..!”

Wnet puste spojrzenie oczodołów
Chytrze kierujesz w moją stronę
Tym czynem kolejnego do grobu
Zaprowadziłaś w swym korowodzie

